

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-03469/18-19

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodla dne 6. června 2019 s přihlédnutím k § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a § 62 odst. 5 a § 66 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-03469/18-10 ze dne 18. května 2018 se na základě rozkladu obviněného, se sídlem
, (dále jen „obviněný“) ze dne 1. června 2018,
mění tak,

že bod II. výroku napadeného rozhodnutí zní takto:

„II. přičemž od uložení správního trestu se upouští“;

a bod III. výroku napadeného rozhodnutí zní takto:

„III. a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. se mu ukládá povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO obviněného, konstantní symbol 1148“;

a ve zbytku se napadené rozhodnutí potvrzuje.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., v souvislosti se zpracováním osobních údajů v registru obyvatel (dále jen „ROB“), bylo zahájeno příkazem Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), čj. UOOU-03469/18-3, který byl obviněnému doručen dne 11. dubna 2018 a kterým byla obviněnému uložena pokuta ve výši 1.100.000 Kč za spáchání přestupku podle § 45 odst. 1

písm. h), neboť nepřijal opatření pro zajištění zpracování osobních údajů, a tedy porušil § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.

Podkladem pro vydání příkazu byl protokol o kontrole čj. UOOU-07556/17-43 ze dne 15. února 2018, pořízený podle zákona č. 101/2000 Sb. a zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), inspektorkou Úřadu Mgr. et Mgr. Boženou Čajkovou a spisový materiál shromážděný v rámci kontroly provedené u obviněného ve dnech 8. srpna 2017 až 2. února 2018 na základě Kontrolního plánu Úřadu pro rok 2017. Předmětem kontroly bylo dodržování povinností obviněného jako správce osobních údajů zpracovávaných v ROB, zřízeném zákonem č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů, se zaměřením na zabezpečení zpracovávaných osobních údajů. Kontrola se rovněž zaměřila na postup obviněného a opatření jím přijatá po předchozí kontrole Úřadu provedené v období od 28. ledna 2015 do 31. srpna 2015, v jejímž závěru bylo konstatováno porušení § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. spočívající v přístupu neoprávněných subjektů k osobním údajům v ROB. Do kontroly byly dále zařazeny následující tři podněty (stížnosti), které Úřad obdržel v období od 11. února do 31. července 2017 a jejichž obsah s předmětem kontroly souvisel. Tyto podněty se týkaly nahlížení na osobní údaje v ROB městem v souvislosti s volbami, nahlížení na osobní údaje statutárního orgánu ze strany města a nahlížení na osobní údaje v ROB soudním exekutorem. Kontrolující inspektorka došla v protokolu o kontrole k závěru, že obviněný porušil ustanovení § 13 odst. 1 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., spis byl proto postoupen k vedení správního řízení.

Proti příkazu podal obviněný odpor, doručený Úřadu dne 18. dubna 2018. V souladu s § 150 odst. 3 správního řádu byl podaným odporem příkaz zrušen a správní orgán prvního stupně pokračoval ve správním řízení. Následně, dne 18. května 2018, vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, čj. UOOU-03469/18-10, kterým byl obviněný opětovně uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., neboť nepřijal nebo neprovedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů. Tímto jednáním obviněný porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení, či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů, za což mu byla podle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. a v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. uložena pokuta ve výši 1.100.000 Kč.

Proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (dále jen „napadené rozhodnutí“) podal obviněný dne 1. června 2018 prostřednictvím datové schránky rozklad, úvodem kterého namítá, že postup Úřadu považuje za překvapivý a nepřiměřený, jak pokud jde o učiněné závěry, tak pokud jde o výši uložené pokuty.

Ohledně výše uložené pokuty obviněný konstatuje, že dle jeho názoru neodpovídá ustálené praxi Úřadu v podobných případech, a též je vyšší v porovnání s jinými dosud postihovanými (údajnými) pochybeními obviněného. Zde obviněný odkazuje na rozhodnutí předsedkyně Úřadu ze dne 28. ledna 2016, čj. UOOU-10090/15-15. Dále obviněný konstatuje, že Úřad nebere v potaz, že ještě před zahájením správního řízení již byly všechny nedostatky odstraněny a napraveny a že je uložena pokuta rovněž v rozporu s proklamovanou novou politikou Úřadu jako orgánu primárně vzdělávacího, nikoliv trestajícího. Podle obviněného se sám Úřad zavázal smlouvou uzavřenou se Správou základních registrů k poskytování své

odbornosti pro účely odstraňování nedostatků, aniž tak ale činil (místo toho nyní ukládá pokutu za nedostatky, jichž si měl včas všimnout a předejít tak porušení ochrany osobních údajů). Ochranu osobních referenčních údajů uložených v základních registrech má dle obviněného zajišťovat i Úřad, jako správce Informačního systému ORG, v této pozici však byl nečinný. Dále byl dle obviněného Úřad nečinný i z pozice člena Rady základních registrů (nevzdělával, neupozorňoval na nedostatky, neplnil své smluvní ani zákonné povinnosti; až nyní ex post trestá za pochybení, za něž sám nese spoluodpovědnost).

Obviněný proto vzhledem k výše uvedenému žádá o podstatné snížení uložené pokuty, (setrvá-li předsedkyně Úřadu na názoru, že postih je i tak nezbytný), a to v takové výši, aby pokuta odpovídala jak všem okolnostem věci, tak i legitimnímu očekávání obviněného.

Dále se obviněný domnívá, že skutek není dostatečně přesně a nezaměnitelně vymezen tak, aby nemohlo v budoucnu dojít k porušení zásady *ne bis in idem*, což dále rozvádí takto:

Ve výroku I. písm. a) a b) napadeného rozhodnutí se píše obecně o umožnění přístupu, není však zřejmé, zda neexistují ještě nějaké jiné přístupy, které zde nejsou zahrnuty. Zde obviněný požaduje změnu formulace výroku na „celkem x přístupů“. Nejasně je pak dle obviněného formulován také výrok pod písm. c) kde je použita formulace o nezjištěném počtu případů a není definováno, jaké konkrétní údaje měly být zpřístupněny. Tato skutečnost má dopad na závažnost skutku, tj. pokud byl spolehlivě zjištěn pouze jeden případ neoprávněného přístupu, lze pouze tento jeden přístup uvést do výroku. V návaznosti na tuto skutečnost má být dle obviněného nepřekoumatelná také výše pokuty.

K výroku I. písm. b) napadeného rozhodnutí dále obviněný namítá, že není odpovědný za službu , neboť správcem ISZR je Správa základních registrů, která je samostatným správním úřadem, který je podřízen obviněnému, ale není jeho součástí.

Obviněný v rozkladu rovněž uvedl, že se správní orgán prvního stupně nedostatečně vypořádal jak s jeho námitkou nepřiměřeně krátké časové lhůty na přípravu obhajoby, tak s vlastním podílem na zjištěném stavu věci. Dle obviněného též v napadeném rozhodnutí chybí hodnocení důkazů, co z nich vyplývá, správním orgánem prvního stupně nejsou uváděny právní předpisy ani nejsou zřejmá kritéria volby druhu a výše trestu.

Další část rozkladu se týká použitelné a použité právní úpravy přestupkového práva. Pozdější úprava se použije, pokud je pro pachatele příznivější. Tak tomu dle obviněného není, což má vyplývat z celkového zpřísnění přestupkového práva a z úpravy délky promlčecí doby. Obviněný rovněž uvedl, že argument ustanovením § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. nelze použít, neboť se jedná o protiústavní ustanovení. Současně obviněný zastává názor, že správní orgán prvního stupně si vybral pro něj výhodnější právní úpravu, která umožňuje zpětný postih za přestupek, kdy je údajně veden snahou o co nejpřísnější postih obviněného a uložení co nejvyšší pokuty.

Dále obviněný k jím spáchanému trvajícímu přestupku uvádí, že pro jeho trvání a pokračování by musel být na počátku úmysl, potažmo vědomé aktivní jednání, o kterém nelze hovořit, postupuje-li obviněný na základě zákona.

Závěrem obviněný navrhuje věc vrátit k novému projednání, nebo přinejmenším změnit napadené rozhodnutí (přepřevyprávěním výroku) a revidovat peněžité trest.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházel jeho vydání, a došel k následujícím závěrům.

Především odvolací orgán shledal, že po věcné stránce obviněný v rozkladu z velké části opakuje argumenty, které již uvedl ve svých dřívějších vyjádřeních adresovaných Úřadu.

Ohledně námitky obviněného týkající se nedostatečného času na přípravu obhajoby, vzhledem ke složitosti věci a skutečnosti, že sankční řízení řeší jiné oprávněné úřední osoby než ty, které se účastní kontroly, odvolací orgán konstatuje, že doba určená správním orgánem prvního stupně obviněnému k vyjádření k podkladům rozhodnutí, se skutečně jeví jako poměrně krátká. Na druhou stranu je však nutno brát v potaz fakt, že ačkoliv byla všechna porušení § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. uvedená ve výroku napadeného rozhodnutí zmíněna v rámci kontrolních zjištění v protokolu o kontrole, obviněný proti těmto zjištěním námitky nepodal. Námitku podal pouze proti textu týkajícího se názoru kontrolujících na možné zlepšení dosavadní praxe v rámci kontrolního zjištění č. 4, a této námitce kontrolující inspektorka vyhověla. Ze závěru provedené kontroly tak mohl obviněný dovodit rozsah svého obvinění. Argumentace ohledně nedostatečné odbornosti osob v kontrolním řízení byla dle názoru odvolacího orgánu již dostatečně vyvrácena v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že nelze mít pochybnosti o dostatečné právní a odborné erudovanosti osob přítomných při provádění kontroly jednajících za kontrolovanou osobu. Těmito osobami byli na ústním jednání Mgr. Karel Bačkovský, vedoucí oddělení bezpečnostně právního, JUDr. Zdeněk Němec, ředitel odboru správních činností a JUDr. Juraj Martoník, hlavní metodik pro ochranu osobních údajů.

K námitce obviněného, že Úřad neplní své smluvní povinnosti vyplývající ze smlouvy uzavřené se Správou základních registrů, neboť nezajišťuje ochranu osobních referenčních údajů v registrech, odvolací orgán uvádí, Úřad je na základě ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů, správcem informačního systému veřejné správy (IS ORG), jehož účelem je podporovat v systému základních registrů ochranu osobních údajů, a to cestou náhrady dosavadního používání rodného čísla jako univerzálního identifikátoru fyzické osoby systémem bezvýznamových identifikátorů. Úřad tedy pouze zajišťuje anonymizaci komunikace mezi jednotlivými registry, z čehož nelze dovozovat odpovědnost za výdej osobních dat. Za tento výdej odpovídají správci příslušných registrů. V případě ROB je tímto správcem dle § 20 odst. 1 zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech, Ministerstvo vnitra.

Další argument obviněného se týká čtení referenčních údajů z ROB prostřednictvím nahlížení do ROS (Registr osob, jehož správcem je ČSÚ) skrze službu (dále jen „“) ve větším rozsahu, než stanoví zákon č. 111/2009 Sb. Prostřednictvím této služby bylo umožněno přístupů v tomto rozsahu. K námitce obviněného, dle které je odpovědným subjektem za fungování služby, jež je službou vnějšího komunikačního rozhraní základních registrů (její součástí je také služba) Správa základních registrů, odvolací orgán odkazuje na vyjádření samotného obviněného ze dne 9. května 2018, (str. 3 předposlední odstavec), kde se uvádí „

“. Obviněný jako správce pak nastavuje parametry dané služby, a proto měl provést omezení poskytovaných údajů tak, aby jejich rozsah odpovídal požadavkům stanoveným zákonem č. 111/2009 Sb.

Ohledně neoprávněných přístupů orgánů veřejné moci k údajům z ROB v rámci agendy se obviněný odvolává na skutečnost, že do 31. prosince 2016 postupoval v souladu s § 54 odst. 4 zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech, dle kterého pokud obviněný shledá v ohlášení agendy nedostatky, vyzve ohlašovatele agendy k jejich odstranění, přičemž mu k tomu poskytne přiměřenou lhůtu. Ve výzvě ohlašovatel sdělí, jaké nedostatky v ohlášení agendy shledal s uvedením odkazu na konkrétní ustanovení tohoto zákona. Z tohoto je však dle odvolacího orgánu zřejmé, že posouzení souladu ohlašované agendy měl provést obviněný před samotným zaregistrováním agendy. To lze usuzovat konečně také z § 54 odst. 3 zákona č. 111/2009 Sb. (ve znění účinném do 31. prosince 2016), tj. že pokud obviněný neshledá v ohlášení agendy nedostatky, provede registraci agendy. Obviněný tak neměl posuzovat pouze formální stránku ohlašování agendy, ale také její obsah a ověřit tvrzení ohlašovatele. Jak je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neoprávněné přístupy byly způsobeny špatným systémovým nastavením procesů ze strany správce ROB, kterým je obviněný. Napravení systémového nastavení nebylo v daném případě vázáno na žádné legislativní kroky, které obviněný učinil.

Obviněný se dále domnívá, že nepochybil ohledně přístupu exekutorů k osobním údajům tzv. vázaných osob, neboť dle jeho názoru byl zpřístupněný rozsah údajů oprávněný. Argumentuje ustanovením § 33a zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), který stanoví rozsah údajů poskytovaných obviněným a Policií České republiky exekutorům. Je pravdou, že soudní exekutor je skutečně oprávněn k využití těchto údajů k provedení exekuce a je jeho povinností údaje používat k výslovně uvedeným účelům. V uvedeném případě však byl soudním exekutorům umožněn přístup k osobním údajům všech vázaných osob, tudíž i těch, jejichž údaje k výkonu exekuce nepotřebovali, přičemž tuto skutečnost nemohli ovlivnit výběrem konkrétní vázané osoby. V daném případě byl soudním exekutorem proveden dotaz přes službu , která je tzv.

ednalo se tedy o chybu nastavení služby, která neumožnila nahlížejícímu exekutorovi provést výběr konkrétních vázaných osob. Odpovídající nastavení služby bylo povinností obviněného, neboť jakožto správce ROB dle § 20 odst. 1 zákona č. 111/2009 Sb. je odpovědný za nastavení systému, a to včetně přístupu k údajům v Agendovém informačním systému (AISEO). Odvolací orgán tedy souhlasí se závěrem správního orgánu prvního stupně, že obviněný je v tomto případě zodpovědný za neoprávněné poskytnutí osobních údajů ve větším rozsahu, než jaký byl pro daný účel nahlížejícího nezbytný.

Ohledně použitelné právní úpravy v oblasti přestupkového práva odvolací orgán konstatuje, že ani v jednom z posuzovaných dílčích skutků (nikoliv útoků, protože se jedná o jednotlivé dílčí skutky v rámci trvajících přestupků, nikoliv přestupku pokračujícího), by k promlčení nedošlo, a to nezávisle na použité právní úpravě. Dle ustanovení § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., účinného do 30. června 2017, odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán, přičemž spácháním se u trvajících správních přestupků myslí dokonání/spáchání posledního dílčího skutku. V předmětné věci byly poslední dílčí skutky u jednotlivých skutků naplňujících skutkovou podstatu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. spáchány 29. února 2016, 30. prosince 2016 a 8. srpna 2017, přičemž

správní řízení ve věci spáchání těchto skutků bylo zahájeno příkazem dne 11. dubna 2018. Je tedy evidentní, že odpovědnost právnické osoby za daný přestupek by podle předchozí právní úpravy nezankla. Dle ustanovení § 29 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinného od 1. července 2017, zaniká odpovědnost za přestupek uplynutím promlčecí doby, přičemž promlčecí doba dle § 30 písm. b) výše citovaného zákona činí u přestupku, za který zákon stanoví sazby pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100.000 Kč (v daném případě činila tato hranice dle ustanovení § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. 5.000.000 Kč) 3 roky. Doba zániku odpovědnosti za přestupek je tedy dle obou výše uvedených právních předpisů shodná. I pokud by otázka intertemporálních účinků byla pro posouzení věci rozhodnou, nemohl by Úřad přehlédnout, že ani judikatura správních soudů dosud nedošla k závěru o protiústavnosti ustanovení § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Ostatně samo Ministerstvo vnitra ve své publikaci „Průvodce zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (2. doplněná verze, aktualizovaná ke dni 19. ledna 2018)“ [na <http://www.mvcr.cz> v podsekcí „Metodické pomůcky k zákonu č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich“] nedospívá k závěru o protiústavnosti daného ustanovení a odkazuje na závěr nálezu Ústavního soudu ze dne 21. prosince 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se především zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (tedy ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat.

K argumentu obviněného, že podmínkou trvajících přestupku má být úmysl vyvolat protiprávní stav a udržovat ho, odvolací orgán podotýká, že tuto podmínku ustanovení § 8 přestupkového zákona upravující trvajících přestupek neobsahuje. Znakem trvajících přestupku je „*jednání (pozn. nikoliv tedy úmyslné jednání) pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stav, který nebyl pachatelem vyvolán*“. Lze tedy konstatovat, že se tvrzení obviněného nezakládá na pravdě. Ostatně pokud by tomu tak skutečně bylo, došlo by k absurdní situaci, kdy by přestupky spáchané z nedbalosti, přestupky spočívající v opomenutí, nebo přestupky formulované jako odpovědnost za následek, nebyly vůbec postižitelné.

K námitce ohledně přístupu k trestání a k uložené sankci odvolací orgán uvádí, že správní orgán prvního stupně výši uložené sankce náležitě odůvodnil. Při jejím ukládání přihlédl zejména k povaze a závažnosti přestupku, kterou zvyšuje především skutečnost, že je obviněný profesionálem v oboru a má tedy být garantem řádného výkonu povinností, které jsou mu zákonem svěřeny. Jako další skutečnosti zvyšující závažnost přestupku pak správní orgán prvního stupně shledal značný počet subjektů údajů a dlouhý časový interval, po který byl přestupek páchan. Obviněný argumentuje, že výše uložené sankce neodpovídá ustálené praxi Úřadu v podobných případech, neboť je vyšší v porovnání s jinými dosud postihovanými pochybeními obviněného. V této souvislosti obviněný odkazuje na rozhodnutí předsedkyně Úřadu ze dne 28. ledna 2016, čj. UOOU-10090/15-15, které se týkalo umožnění neoprávněného přístupu k osobním údajům v základních registrech veřejnoprávním institucím – Českému rozhlasu a České televizi. Přestože se v daném případě jednalo též o přestupek dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., odvolací orgán zdůrazňuje, že nelze tyto dva případy zcela srovnávat, neboť počet dotčených subjektů osobních údajů byl v uvedeném případě nižší a doba páchaní přestupku výrazně kratší. Tyto skutečnosti se samozřejmě promítají do výše uložené sankce. (Pozn.: toto rozhodnutí předsedkyně Úřadu snižovalo původně uloženou pokutu ve výši 700.000 Kč na 500.000 Kč, přičemž porušení se týkalo celkem subjektů osobních údajů). Odvolací orgán v této souvislosti konstatuje, že ačkoliv správní orgán prvního stupně dostatečně zdůvodnil výši uložené sankce,

kteřá byla uložena v zákonem stanovené hranici, nebyl při jejím ukládání brán v úvahu fakt, že v případě porušení povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., v souvislosti s agendou , tj. udělování autorizace podle zákona č. 176/2006 Sb., o uznávání výsledků dalšího vzdělávání, došlo k nápravě ze strany obviněného, a to již před zahájením kontrolního řízení Úřadem.

Odvolací orgán však v této souvislosti uvádí, že v rámci své rozhodovací činnosti je vázán platnou právní úpravou, představovanou především nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „obecné nařízení“) a dále zákonem č.110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Podle ustanovení § 66 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb. pak *„řízení zahájená podle zákona č. 101/2000 Sb., která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 101/2000 Sb.“*, což je třeba vztáhnout právě k tomuto případu. Zároveň je ale nutno připomenout i čl. 83 odst. 7 obecného nařízení, podle něhož *„...může každý členský stát stanovit pravidla týkající se toho, zda a do jaké míry je možno ukládat správní pokuty orgánům veřejné moci a veřejným subjektům...“*, k čemuž ustanovení § 62 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb. Úřadu nařizuje, aby upustil od uložení správního trestu také tehdy, jde-li o správce a zpracovatele uvedené v čl. 83 odst. 7 obecného nařízení.

Ustanovení § 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich pak ukládá, aby se odpovědnost za přestupek posuzovala podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Jelikož obviněný předmětný skutek spáchal jako správce v postavení orgánu veřejné moci, je třeba aplikovat příznivější právní úpravu, kterou představuje právě ustanovení § 62 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb.

Na základě všech výše uvedených skutečností proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 6. června 2019

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů, v. r.
předsedkyně

Za správnost vyhotovení: